

Manuel Rodríguez López

O noso consocio naceu en Paradela (Lugo) e leva en Barcelona dende os seis anos. Ten publicados dous libros, «Poemas populares galegos» e «Saudade no bulleiro». Foi premiado en diferentes ocasións, conseguindo co poema «A emigrante», que hoxe reproducimos, o primeiro premio de Villalba.

A Emigrante

I

Onte chegaches pra pedir traballo
á gran cidade; que deixaches, dona,
os cativiños i o marido lonxe
nunha casoupa.

No asfalto e no rebumbio mergullada,
ninguén enxoita as bagoas que te escoan,
ninguén cavila na tristura infinda
que te aferrolla.

A tua ialma esnaquizada zuga
o fel acedo do emigrante sino
i a todas horas, soia en terra allea,
soñas cos fillos.

Il non tén saúde; que a perdéu moi novo
tronzando toros, removendo pedras,
rozando toxos e cavando a bouza
na probe aldea.

Somente quedan os teus brazos rexos
pra erguer a casa asulagada en tebras;
coitados nenos, de farrapos cheus...
cómo langrean!

II

Da noite roubas horas de descanso
e fas roupiña prós meniños teus;
comes codelos pra aforrar os cartos
do longo mes.

Non eres soia! Se samente ti
o fel beberas da inxusticia moura,
que abura un pobo, que atanaza á raza
que nos esfolá...

Donas e mozas a milleiros fuxen
a terra estrana, percurando o pan;
que as leis non valen pra sandar as chagas
do probe lar.

Fica ermo o pobo. Soio quedan vellos,
homes eivados, silvas, corgas, nenos...
Galicia é fonte que samente deita
prantos tristesiros.

III

Non canto á dona que no pazo folga.
Non loubo, NON, á enseñoreada lurpia
nen á burguesa que esquecéu a lingoa
i a caste súa.

O meu poema, mesturado en sangue,
alauda á probe i á emigrante cansa
do vieiro longo, do camiño choído,
desfeita en bágoas.

Eu canto á dona que en lonxanos eidos
soña os seus nenos!

Eu canto á moza que en cidade allea
soña coa aldea!

Eu canto á aboa que acanea a filla
da sua filla!